

мощь и тѣмъ, какъ-то и на останалы-тѣ. Подирь малко тѣ ся спрѣхъ: сичко бѣше тихо на около имъ, нищо не нарушаваше нощнѣ-тѣ тишинѣ. Станка уморена отъ пѣть и обезсилена отъ сичко що видя, легна и ся предаде въ сладкѣ сънь отгорь зеленѣ-тѣ трѣвицѣ. Дивы горскы високи трѣвы и цвѣтя покрыватъ нейно-то посърнало блѣдно лице. Булка-та стои надъ главѣ ѿ, съ радость и удовольствіе поглѣдва ту на Станкѣ, ту на около, като ся услушва да ли идѣтъ Васильови.

Огнь-тѣ гореше. Никола стана и малко ся поудалечи отъ свои-тѣ другаркы, като обади на булкѣ-тѣ какво ще прави. Той гръмна втори пѣть слѣдъ малко чува ся едва слабъ отговоръ пакъ на пушкѣ, отдѣто Никола позна, че Жельови ся далечъ, и тамъ ще принощувѣтъ защо-то; втора-та пушка ся раздаде толкова на далечъ, колко-то и първа-та.

— Булка полегни си, каза той, като ся завърна, Васильови ще принощуватъ далечъ и утрѣ рано ще бѣдѣтъ при насъ.

Тя го послуша. Никола не хваща сънь; буденъ той обикаля на около и пакъ ся завръщаше къмъ огня, дѣто не можеше да ся наглѣда на двѣ-тѣ млада души, кои тѣй сладко и спокойно си бѣхъ